

N:r 277.

Av herrar **Olsson** i Mellerud och **Karlsson** i Vätö,
angående åstadkommande av en effektivare läkarvård
vid de militära förlägningsplatserna.

Sedan länge har läkarvården vid de militära förlägningsplatserna varit föremål för stark kritik från värnpliktiga och andra, som varit hänvisade att anlita densamma, och även om man måste upptaga en dylik kritik med en viss reservation, har dock tillräckligt blivit klart ådagalagt för att berättiga omdömet, att den militära läkarvården i många fall lämnar mycket övrigt att önska. Icke blott de ofta återkommande redogörelserna i tidningspressen om sorgliga följder av bristande noggrannhet från militärläkares sida utan även militieombudsmannens officiella ämbetsberättelser lämna härvidlag material för bedömning av denna angelägenhet och då man dessutom av erfarenhet har kännedom om, att endast ett relativt litet antal fall av dessa missförhållanden bli i en eller annan form påtalade, och sålunda komma till allmänhetens kännedom, blir saken ännu betänkligare.

Visserligen måste man medge, att det ingalunda är någon sinekur att bestrida läkarvården bland ett klientel, där frestelserna till simulation äro stora och där mer eller mindre sinnrika försök att föra läkaren bakom ljust avsiktligt företagas, men om ett dylikt förhållande möjligen kan *förklara* att den militära läkarvården ofta övergår att bli alltför slentrianmässig — i många fall till obotlig skada för de patienter, som hänvisas till vården ifråga — så kan ett dylikt argument dock under inga omständigheter få gälla som *försvar* för ifrågavarande förhållande.

Med hänvisning till de ur nationens synpunkt värdefulla människoliv det här är fråga om, och med hänsyn jämväl till den rätt värnpliktiga och militäranställda såväl som deras anhöriga ha att fordra, att läkarvården under militärtjänst blir av minst lika god kvalité som den civila, synas oss förhållandena påkalla statsmakternas särskilda uppmärksamhet å detta område i syfte att skaffa angivna allvarliga bristfälligheter ur världen.

De obetydliga straffsätser, som drabba den uppenbart försumliga läkaren — i de relativt få fall, då den straffbara försumligheten så klart kunnat konstateras, att den föranleder straff — äro uppenbart ingen garanti emot tjänstefel av denna art och även om en skärpning av dessa straffbestämmelser förefaller befogad, är det väl tvivelaktigt, huruvida detta skulle medföra någon nämnvärd förbättring å hithörande område.

Då det emellertid vill synas som om tillgången till civil läkarvård vid förläggningsplatserna vore ett önskemål, som innehåller åtskilligt av värde, förefaller det oss rimligt att frågan om att helt eller delvis överlämna läkarvården under militärtjänst i civila läkares händer vore värd att allvarligt övervägas.

Med hänvisning till vad sålunda anförts få vi vördsamt hemställa,

att riksdagen måtte i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om skyndsam utredning angående möjligheterna att åstadkomma effektivare läkarvård vid de militära förläggningsplatserna och för riksdagen framlägga de förslag, vartill utredningen kan föranleda.

Stockholm den 31 januari 1927.

C. P. Olsson,
Mellerud.

Verner Karlsson,
Vätö.